Р Е Ш Е Н И Е
№ 44309

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 5 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8746** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 158, т. 4 и чл. 164, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е след отмяна с Решение № 7817 / 10. 07. 2026 г., постановено по к.адм.д. № 2041 / 2026 г. по описа на Върховния административен съд, Пето отделение, на първоинстанционното Решение № 293 / 05. 01. 2026 г. по адм. д. № 6743 / 2025 г. на Административен съд – София-град, I отделение, 85 състав, и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.
Предмет на оспорване е Резолюция „Не съм съгласен“ от 29. 05. 2025 г. на министъра на вътрешните работи, обективирана върху заявление с рег. № А-6696 / 22. 05. 2025 г. по описа на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (ДМОС) при МВР, подадено от Б. Е. Х., с което е направено искане за преназначаване на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР.
Жалбоподателят поддържа жалбата. Прави искане за прогласяване нищожността на оспорената резолюция поради тежък порок във формата, приравнен на липса на волеизявление. При условията на евентуалност претендира отмяна на резолюцията, като незаконосъобразна поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Поддържа, че към момента на подаване на заявлението процесната длъжност е била свободна, тъй като временното преназначаване не създава титуляр, а дефиницията за вакантност по чл. 7, ал. 3 от Наредба № 8121з-310 / 17. 07. 2014 г. е неприложима към производствата по чл. 164, ал. 1 от ЗМВР.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. Ж., поддържа жалбата моли същата да бъде уважена изцяло. Претендира разноските по делото, както и определяне и присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата за трите проведени производства. Представя писмени бележки лично от жалбоподателя и такива от упълномощения адвокат.
Ответникът – министърът на вътрешните работи, редовно призован, не се явява лично, представлява се от процесуалния си представител главен юрисконсулт Ц., оспорва жалбата. Прави възражения за недопустимост на оспорването поради просрочие и липса на правен интерес, обосновани с прекратяването на служебното правоотношение на оспорващия със Заповед № 8121К-12473 / 12. 08. 2026 г. По същество поддържа неоснователност на жалбата. Излага съображения, че авторството на резолюцията е безспорно доказано, а органът по назначаването действа при оперативна самостоятелност и не е длъжен да уважи подаденото заявление. Твърди, че длъжността не е била вакантна предвид заемането ѝ от временно преназначен служител и надлежното оттегляне на заявлението за напускане на основание чл. 228, ал. 3 от ЗМВР. Моли жалбата да бъде отхвърлена, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. На 10.11.2026 г. са депозирани писмени бележки, с които се взима становище по същество и се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 евро.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
По допустимостта на жалбата следва да се има предвид, че с Решение № 7817 / 10. 07. 2026 г. по адм. д. № 2041 / 2026 г. по описа на ВАС, делото е върнато за ново разглеждане по съществото на спора.
Оспореният акт - поставената от министъра на вътрешните работи резолюция „Не съм съгласен“ от 29. 05. 2025 г. върху заявление рег. № А-6696 / 22. 05. 2025 г., представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК - изричен отказ на компетентния орган по назначаването да уважи искането за преназначаване на държавна служба, който пряко засяга служебния статус на заявителя и подлежи на съдебен контрол. Резолюцията на директора на ДМОС от 16. 05. 2025 г. върху същото заявление правилно е квалифицирана като помощен, подготвителен акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 от АПК, производството по оспорването на който е прекратено с влязлото в сила Определение № 30689 / 19. 09. 2025 г. по адм. д. № 6743 / 2025 г. на АССГ.
Неоснователно е възражението на ответника за просрочие на жалбата. Върху оспорената резолюция липсва посочване на орган и срок за обжалване, поради което съобразно императивното правило на чл. 140, ал. 1 от АПК срокът за оспорване се удължава на два месеца. Жалбата, депозирана в съда на 23. 06. 2025 г., е подадена изцяло в рамките на законоустановения срок.
Неоснователно е и възражението за липса на правен интерес. Правният интерес се преценява към момента на издаване на акта и подаване на жалбата, когато оспорващият е заемал ръководна длъжност в МВР. Издадената впоследствие Заповед № 8121К-10586 / 11. 09. 2025 г. за прекратяване на служебното му правоотношение е отменена с влязло в сила Решение № 1008 / 09. 01. 2026 г. по адм. д. № 10246 / 2025 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 5673 / 27. 05. 2026 г. по адм. д. № 3082 / 2026 г. на ВАС, с което действието ѝ е заличено с обратна сила. Последващата Заповед № 8121К-12473 / 12. 08. 2026 г. е оспорена в срок и е предмет на висящо производство по адм. д. № 10906 / 2026 г. на АССГ. Доколкото липсва влязъл в сила акт за

прекратяване на служебното правоотношение, правният интерес от оспорването е налице.
Жалбата е процесуално допустима, но разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.
От фактическа страна:
Жалбоподателят Б. Е. Х. е държавен служител в МВР, заемащ длъжността „началник на сектор“ в сектор „Мисии на международни организации“ към отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС – МВР, преназначен със Заповед № 8121К-5048 / 11. 12. 2015 г. на министъра на вътрешните работи.
На 15. 05. 2025 г. чрез Автоматизираната информационна система за документооборот (АИСУДП) е създаден работен документ № Р1-26331 – заявление от Б. Е. Х., адресирано до министъра на вътрешните работи, чрез директора на ДМОС – МВР. С посоченото заявление, на основание чл. 164, ал. 1 от ЗМВР и чл. 37, ал. 1 от Правилата за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република Б. (утвърдени със Заповед № 8121з-678 / 13. 04. 2023 г.), служителят е поискал да бъде преназначен на ръководна длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на ДМОС – МВР. Заявлението е регистрирано с входящ рег. № А-6696 / 22. 05. 2025 г. по описа на ДМОС – МВР и УРИ 6212р-11612 / 22. 05. 2025 г. по описа на МВР.
Върху хартиения носител на заявлението са положени следните отбелязвания: съгласуване от началника на отдел ИММО при ДМОС с дата 16. 05. 2025 г.; резолюция „Не съм съгласен“ с дата 16. 05. 2025 г. и печат на ДМОС; служебно отбелязване на гърба на документа от началник отдел ПОЧР при ДМОС с дата 21. 05. 2025 г., че „длъжността, за която се кандидатства, не е вакантна, подадено е заявление за оттегляне с рег. № 812100-9473 / 20. 05. 2025 г. и Рл-26721 / 19. 05. 2025 г. на основание чл. 228, ал. 3 от ЗМВР“; както и процесната Резолюция „Не съм съгласен“ с дата 29. 05. 2025 г., положен подпис и мастилен печат на МВР.
Относно кадровия статус на длъжността „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на ДМОС – МВР от доказателствата по делото се установява следното:
- Със Заповед № 8121К-11271 / 24. 07. 2024 г. на министъра на вътрешните работи инспектор С. Д. Д. е била временно преназначена на основание чл. 165 от ЗМВР вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 от Наредба № 8121з-310 / 17. 07. 2014 г. на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организираните престъпни мрежи и анализ“ в отдел „Е.“ на ДМОС за срок от една година, считано от датата на встъпване;
- На 12. 05. 2025 г. С. Д. е подала заявление рег. № А-6147 за прекратяване на служебното ѝ правоотношение в МВР по собствено желание на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, което впоследствие надлежно е оттеглила със заявление рег. № Рл-26721 / 19. 05. 2025 г. (рег. № 812100-9473 / 20. 05. 2025 г.) на основание чл. 228, ал. 3 от ЗМВР;
- Със Заповед № 8121К-9273 / 04. 07. 2025 г. на министъра на вътрешните работи временното преназначаване на С. Д. е прекратено на основание чл. 14, ал. 3 от Наредба № 8121з-310, като длъжността е сдадена с акт за сдаване на 24. 07. 2025 г.;
- Със Заповед № 8121К-9352 / 10. 07. 2025 г. на министъра на вътрешните работи на същата длъжност временно, на основание чл. 165 от ЗМВР вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 от Наредба № 8121з-310, е преназначена инспектор М. И. Б. за срок от една година, встъпила в длъжност на 24. 07. 2025 г.;
- Със Заповед № 8121К-4623 / 16. 02. 2026 г. на министъра на вътрешните работи е обявен конкурс по реда на Наредба № 8121з-406 / 14. 04. 2015 г. за преминаване в по-висока по вид длъжност за длъжността „началник на сектор“ в сектор „Борба с организираните престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на ДМОС – МВР.

В изпълнение на указанията на ВАС и на разпореждането на съда по делото са представени заверено копие от нотариално заверен спесимен на подписа на Д. П. М. (министър на вътрешните работи към 29. 05. 2025 г.), образец на печат на МВР съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от Вътрешните правила, електронна справка от АИСУДП за движението на заявлението и заверени копия на Вътрешните правила за организация на документооборота в МВР, утвърдени със Заповед № 8121з-1013 / 08. 08. 2017 г. и изменени със Заповеди № 8121з-164 / 03. 02. 2023 г., № 8121з-1276 / 16. 08. 2023 г. и № 8121з-818 / 20. 06. 2025 г.

От правна страна:

1. По главното искане за обявяване на нищожност:

Съгласно задължителните указания на Върховния административен съд, дадени по реда на чл. 224 от АПК с Решение № 7817 / 10. 07. 2026 г. по адм. д. № 2041 / 2026 г., компетентен орган по чл. 158, т. 4 от ЗМВР за назначаване и преназначаване на държавните служители на ръководни длъжности в МВР е министърът на вътрешните работи или определено от него длъжностно лице. Заявлението на жалбоподателя е адресирано именно до министъра на вътрешните работи.

От съпоставката на положения подпис върху оспорената резолюция от 29. 05. 2025 г. с представения по делото нотариално заверен спесимен на Д. М., мастиленото изображение на гербовия печат на МВР и данните от електронната деловодна система АИСУДП за движението на преписката се установява по несъмнен начин, че подписът под резолюцията изхожда лично от министъра на вътрешните работи към посочената дата. Следователно оспореният административен акт е издаден от материално и териториално компетентния административен орган в кръга на законовите му правомощия по чл. 158, т. 4 от ЗМВР.

Непосочването в текста на резолюцията на наименованието на органа и длъжността на лицето, положило подписа, съставлява формален недостатък по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 1 и т. 8 от АПК, но не опорочава акта до степен на липса на волеизявление. Нищожността е най-тежката форма на недействителност, която настъпва само при радикални пороци - пълна материална некомпетентност, пълна липса на нормативна опора или пълна липса на форма, водеща до правно несъществуване на волята на органа. В случая е обективирано ясно писмено волеизявление на овластения от закона орган, поради което оспорената резолюция не страда от порок, водещ до нейната нищожност. Главното искане за прогласяване на нищожност е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

2. По евентуалното искане за отмяна поради незаконосъобразност:

Като валиден индивидуален административен акт оспорената резолюция подлежи на цялостна проверка за законосъобразност по критериите на чл. 146, т. 2 - 5 от АПК.

Съдът намира жалбата в тази ѝ част за неоснователна по следните съображения:

Относно оперативната самостоятелност на органа по назначаването и липсата на субективно право на преназначаване:

Заявлението на жалбоподателя е подадено на основание чл. 164, ал. 1 от ЗМВР във връзка с чл. 8 от Наредба № 8121з-310 / 17. 07. 2014 г. за преназначаване на държавните служители в МВР. Съгласно цитираната законова разпоредба държавният служител „може да бъде преназначен по негово искане на друга не по-висока длъжност“. Законовият текст изрично урежда правна възможност, а не императивно задължение за органа по назначаването. Подаването на заявление по чл. 164, ал. 1 от ЗМВР поражда за органа единствено задължение да разгледа искането, но не и задължение да го уважи.

Държавният служител няма гарантирано от закона субективно право да изисква преназначаване на точно определена, избрана от него длъжност в системата на министерството. Преценката дали даден служител да бъде преназначен на конкретна ръководна позиция принадлежи изцяло на

органа по назначаването по чл. 158, т. 4 от ЗМВР, действащ при условията на оперативна самостоятелност с оглед управленската целесъобразност, обезпечаването на структурните звена с кадри и специфичните нужди на службата (чл. 33, т. 7 от ЗМВР). Съгласно чл. 169 от АПК съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и дали не е нарушил изискванията за законосъобразност на административните актове, но няма правомощие да подменя по целесъобразност кадровия избор на администрацията.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че оспорената резолюция е лишена от фактически основания и противоречи на материалния закон поради твърдяна вакантност на позицията.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че към момента на подаване на заявлението и към датата на постановяване на резолюцията длъжността „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на ДМОС е била заета. Със Заповед № 8121К-11271 / 24. 07. 2024 г. на длъжността временно е била преназначена инспектор С. Д. за срок от една година. Подаденото от нея на 12. 05. 2025 г. заявление за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 226, ал. 1, т. 4 от ЗМВР е било надлежно и своевременно оттеглено със заявление рег. № Рл-26721 / 19. 05. 2025 г. (рег. № 812100-9473 / 20. 05. 2025 г.) на основание чл. 228, ал. 3 от ЗМВР. Доколкото оттеглянето е извършено преди органът по назначаването да се произнесе по прекратяването, правоотношението с временно изпълняващия длъжността служител не е било прекратено и заемането на позицията е продължило валидно.

Съгласно легалната дефиниция по чл. 7, ал. 3, т. 2 от Наредба № 8121з-310 / 17. 07. 2014 г. не са вакантни длъжностите, на които временно са преназначени държавни служители по реда на чл. 165 от ЗМВР. Това подзаконово правило дефинира общото понятие за вакантност при кадровото движение в МВР, като обезпечава правната сигурност и стабилност на служебните правоотношения. Наличието на действаща заповед за временно преназначаване изключва обективната възможност за паралелно титулярно преназначаване на друг служител на същата длъжност без предварително прекратяване на съществуващото кадрово възлагане.

Обстоятелството, че със Заповед № 8121К-4623 / 16. 02. 2026 г. на министъра на вътрешните работи длъжността впоследствие е обявена за вакантна в конкурсна процедура по Наредба № 8121з-406 / 14. 04. 2015 г., е настъпило близо девет месеца след оспорената резолюция и отразява настъпили последващи кадрови промени (изтичане на срока на временното преназначаване). Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на неговото издаване (29. 05. 2025 г.), към който момент длъжността не е била свободна за заемане.

Съгласно задължителните разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 16 от 31. 03. 1975 г. на ОСГК на ВС и Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. по т.д. № ТР-4/2002 г. на ВАС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени не само в самия текст на акта, но и в друг предхождащ документ от административната преписка, съставен с оглед издаването на акта.

В разглеждания случай отрицателната резолюция на министъра на вътрешните работи е поставена непосредствено върху самото заявление за преназначаване, върху гърба на което изрично е обективирана служебна констатация от 21. 05. 2025 г. на началник отдел ПОЧР при ДМОС за липса на вакантна длъжност поради оттеглено заявление за напускане по чл. 228, ал. 3 от ЗМВР. Тези документи съставляват единно цяло и материализират съображенията, с които органът по назначаването е отказал да уважи заявлението. В този контекст лаконичната форма на резолюция „Не съм съгласен“ е достатъчно ясна за адресата и съдържа изискуемите фактически и правни основания, позволяващи извършването на ефективен съдебен контрол.

Не се установяват допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по чл. 35 и чл. 36 от АПК. Заявлението е заведено в деловодната система, придвижено е по установения ред за документооборота в МВР, съгласувано е от преките ръководители и е докладвано на компетентния орган по назначаването за произнасяне. Не са ангажирани никакви доказателства за превратно упражняване на публична власт по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК. Органът е упражнил предоставените му от закона правомощия добросъвестно, в интерес на нормалното функциониране на дирекцията и при съобразяване с реалното кадрово състояние на звеното.

По изложените съображения оспорената резолюция на министъра на вътрешните работи се явява валиден, мотивиран и законосъобразен индивидуален административен акт, издаден в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на ответника – Министерството на вътрешните работи – следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. В писмените бележки депозирани от страна на ответника на 10.11.2026 г. са претендирани такива в размер на 300 евро, които съдът намира, че следва да се присъдят изцяло, доколкото ответника се е представлявал от юрисконсулт и при първоначалното разглеждане на делото пред АССГ и ВАС и в настоящото производство.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, кантора 12, чрез адв. Ж., срещу Резолюция „Не съм съгласен“ от 29. 05. 2025 г. на министъра на вътрешните работи, обективирана върху заявление с рег. № А-6696 / 22. 05. 2025 г. по описа на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, за преназначаване на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОСЪЖДА Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерството на вътрешните работи – [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29, юрисконсултско възнаграждение в размер на **300** (триста) **евро**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: